

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. M.**, narozeného, bytem, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, 687 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. KUJI 49224/2014, sp. zn. OOSČ 280/2014 OOSC/80,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 2.176 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Předmětem žaloby je rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, č. j. KUJI 49224/2014, sp. zn. OOSČ 280/2014 OOSC/80 ze dne 18. 7. 2014. Uvedeným rozhodnutím Krajský úřad kraje Vysočina po přezkoumání okolností případu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Třebíč (dále jen „správní orgán“) č. j. OSČ-PŘ-365/2013-22/Tu ze dne 30. 12. 2013.

Žalobce žalobou napadá výrok rozhodnutí uvedeného v bodě I., kterým je zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí MěÚ Třebíč a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle potvrzeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným, z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 6. 8. 2013 v 14:11 hod. na ulici Koželužská v obci Třebíč měl jet jako řidič motorového vozidla tov. zn. nedovolenou rychlostí, kdy mu byla hlídkou Městské policie Třebíč naměřena, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení, rychlost jízdy 63 km/h. Žalobce měl údajně překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/h. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto.

Žalobní body

Žalobce nesouhlasí s výrokem žalovaného, podle něhož je vinen spácháním citovaného přestupku a toto rozhodnutí považuje za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech zejména v důsledku nedostatečného vypořádání se s jeho argumenty v odvolání a s tím souvisejícím nedostatečným zjištěním stavu věci.

Porušení práva na obhajobu

Žalobce ve svém odvolání podrobně odůvodnil zásadní procesní vadu řízení spočívající v tom, že mu nebylo umožněno zúčastnit se ústního jednání v důsledku nedoručení předvolání na toto jednání. Správní orgán tím nerespektoval zásadu součinnosti, vyjádřenou v § 4 odst. 2 až 4 správního řádu. Správní orgán při odesílání předvolání na obálce zcela jednoznačně vyznačil, že zásilka má být po uplynutí úložní lhůty vložena do schránky adresáta. Poskytovatel poštovních služeb tuto instrukci nerespektoval a obálku s písemností vrátil odesílateli. Žalobce konstatuje, že správní orgán měl podle § 19 odst. 2 správního řádu za povinnost zvolit takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti. Text smlouvy sice není žalobci znám, ale porušení instrukcí správního orgánu ze strany poskytovatele poštovních služeb nemůže jít v žádném případě k tíži žalovaného. Je bez nejmenší pochybnosti, že za řádné doručení zásilky odpovídá sám správní orgán a nesprávný postup poskytovatele poštovních služeb musí jít k tíži správního orgánu. Správní orgán, když se mu zásilka vrátila, měl podle názoru žalobce za povinnost ji odeslat znovu tak, aby byla doručena přesně podle jeho instrukcí a v souladu se zákonem.

Žalobce svůj názor o nedoručení písemnosti opřel o stanovisko Nejvyššího správního soudu v obdobné věci. Žalovaný, namísto objektivního posouzení argumentů žalobce, zcela účelově obhajuje protiprávní postup správního orgánu. Na straně čtyři rozhodnutí v posledním odstavci tvrdí, že žalobce věděl, že bude nařízeno další ústní jednání. Připomíná přitom předchozí protiprávní postup správního orgánu při předchozím předvolání, spočívající

v nerespektování pětidenní lhůty pro přípravu obhajoby. Je zvláštní, že správní orgán tuto chybu v tomto případě sám napravil a později, v případě doručování ji ignoroval. Není dále jasné, co myslel žalovaný tím, že žalobce si měl zajistit doručování písemností. Správní orgán dobře věděl, že žalobce má svoji schránku, písemnosti přebírá a se správním orgánem normálně komunikuje. O tom svědčí i účast žalobce na podání vysvětlení dne 30. 9. 2013. Není chybou žalobce, že v období, kdy mu bylo doručováno, se nacházel na služební cestě v zahraničí, a tudíž se o doručování nedozvěděl. Žalobce konstatuje, že ze zákona není jako obviněný z přestupku povinen vyvíjet žádnou snahu při poskytování součinnosti správnímu orgánu. Žalobce vyvinul maximální součinnost tím, že na adrese trvalého bydliště má řádně označenou poštovní schránku. Naopak to byl jeho výhradně správní orgán, kdo měl ze zákona uloženu povinnost součinnosti, jak bylo uvedeno výše. Svým nesprávným postupem správní orgán neuvědomil žalobce o úkonu, který učiní, což zásadním způsobem ohrozilo uplatnění práv žalobce a jeho oprávněných zájmů.

Vady dokazování a průtahy v řízení

Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu již na počátku února 2014 a po výzvě správního orgánu toto odvolání na konci téhož měsíce doplnil. Žalovaný měl za povinnost rozhodnout ve lhůtě 30 dnů, kterou si směl o dalších 30 dnů prodloužit. Rozhodnutí o odvolání tedy mělo být vydáno nejpozději koncem dubna 2014. Namísto toho byl žalovaný bezdůvodně nečinný a teprve 18. 6. 2014 požadoval od Městské policie Třebíč informace o splnění podmínek pro měření rychlosti městskou policií, přičemž najednou v dopise argumentoval hrozbou prekluze. Žalovaný následně žalobci zaslal písemnost, v níž ho vyzval, aby se vyjádřil k doplněným podkladům pro rozhodnutí, tedy k dopisu Městské policie Třebíč. Tento postup žalovaný odůvodnil postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Postup odvolacího orgánu je zcela přesně popsán v ust. § 89 až § 92 správního řádu. Žalovaný měl za povinnost vyhodnotit podané odvolání podle kritérií, stanovených v § 90 správního řádu, a v těchto intencích rozhodnout. Žalobce se k postupu žalovaného vyjádřil ve lhůtě mu stanovené (v rozporu se zákonem nebyla stanovena usnesením) a konstatoval, že na prvním stupni bylo ukončeno dokazování. Žalobce proto postup žalovaného odmítl s patřičným odůvodněním, nicméně z opatrnosti argumentoval nepoužitelností jemu zaslanych podkladů.

Žalobce je názoru, že pokud bylo jednou ukončeno dokazování, potom byl zřejmě zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný měl tedy postupovat tak, že odvolání zamítne. Pokud ovšem takový stav věci zjištěn nebyl, potom měl žalovaný rozhodnutí orgánu I. stupně zrušit a vrátit k novému projednání a doplnění dokazování.

Z dalšího postupu žalovaného vyplývá, že v řízení na prvním stupni takový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, evidentně zjištěn nebyl. Žalovaný totiž suploval činnost správního orgánu I. stupně, když obstaral nové podklady /či snad důkazy?/, které však nebyly zákonem předvídaným způsobem jako důkazy provedeny. Přesto se žalovaný tvářil, že umožňuje žalobci uplatnit jeho práva, daná § 36 odst. 3 správního řádu, přitom však nerespektoval jeho práva při provádění dokazování, daná § 51 správního řádu a Evropskou úmluvou o lidských právech.

K tomuto, byť protiprávnímu postupu, žalobce uvádí, že zřejmým důvodem k tomuto postupu bylo evidentně nedostatečné zjištění materiální pravdy správním orgánem. Žalovaný chtěl tímto získat důkaz o tom, zda byly dne 6. 8. 2013 při měření rychlosti na ulici Koželužská v Třebíči splněny podmínky § 79a zákona o silničním provozu. Žalovaný vznesl na orgán Městské policie Třebíč zcela jasný a konkrétní dotaz: „*jakým způsobem bylo zajištěna dne 6. 8. 2013 na ulici Koželužská v Třebíči součinnost Městské policie Třebíč s Policií ČR při měření rychlosti vozidel podle § 79a zákona č. 361/2000 Sb.*“. Ředitel Městské policie Třebíč odpověděl žalovanému naprosto nedostatečně a neurčitě, čímž se přímé odpovědi na jednoznačně položenou otázku vyhnul. Žalobce setrvává na názoru, že splnění důležité zákonné podmínky nebylo v řízení prokázáno. Za prokázání určení a schválení míst pro měření rychlosti nelze v žádném případě akceptovat pouhé tvrzení ředitele Městské policie bez doložení příslušnou písemností, vydanou Policií ČR. Stejně tak nelze akceptovat tvrzení o telefonickém oznamování dnů a časů měření rychlosti.

Žalobce závěrem podotýkal, že dopis ředitele Městské policie, kromě toho, že neobsahuje žádné informace, lze považovat nejvýše za úřední záznam, který při nejlepší vůli nemůže sloužit jako důkaz. Pokud chtěl snad žalovaný „doplnit dokazování“, měl vyžadovat výslech ředitele městské policie nebo dodání listinných důkazů. Provádění tohoto pseudodokazování žalovaným podle názoru žalobce zcela jednoznačně prokazuje, že správním orgánem I. stupně nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobce konstatuje, že je zcela zřejmé, že v řízení nebylo prokázáno, že by měření rychlosti proběhlo v souladu s právními předpisy a důkazy takto získané nelze ve smyslu § 51 správního řádu v řízení použít. Stejně tak nelze v řízení použít dopis ředitele Městské policie, který nebyl proveden jako důkaz. Řízení je tudíž zatíženo takovými vadami, které způsobují nezákonnost rozhodnutí.

Žalobce proto navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.

Vyjádření k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není ztíženo žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost tohoto rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že v projednávané věci byly splněny podmínky stanovené § 74 zákona o přestupcích k projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci řádně doručeno tzv. fikcí doručení, přičemž vhození písemnosti do schránky po uplynutí zákonem stanovené desetidenní lhůty není podmínkou uplatnění tohoto institutu (viz též odkaz na související judikaturu NSS v odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Žalovaný jako odvolací orgán v předmětné věci doplnil podklady pro vydání rozhodnutí, když na základě jedné z námitek, které žalobce uplatnil ve svém odvolání, vyžádal vyjádření Městské policie Třebíč. Takový postup odvolacího orgánu je zcela v souladu se zákonem; výslovně jej předpokládá ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu,

obecně možnost odvolacího orgánu doplnit podklady pro vydání rozhodnutí vyplývá z § 93 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhol, aby byla zamítnuta.

Krajský soud měl k dispozici připojené správní spisy, z nichž vyplývá mimo jiné toto:

Správní orgán zasílal žalobci oznámení o zahájení řízení a předvolal obviněného k ústnímu jednání na den 23. 10. 2013.

Z připojené doručky bylo zjištěno, že v době, kdy bylo žalobci prostřednictvím České pošty doručováno, tento nebyl zastižen, dle sdělení pošty byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo ponecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 11. 10. 2013. Zásilku žalobce osobně převzal dne 14. 10. 2013.

Ze spisu pak vyplývá, že k tomuto jednání byli předvoláni i svědkové, strážníci městské policie Bc. J. Ch., J. M. a V. Ř.

Svědce R. byla omluvena, uvedeného dne se nemůže dostavit, neboť je v pracovní neschopnosti a bylo přiloženo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Byl také omluven strážník M., neboť uvedeného dne se má zúčastnit prolongačního přezkoušení strážníků. Pokud jde o nařízené jednání dne 23. 10. 2013, k tomuto se obviněný z přestupku dostavil, po sdělení obvinění pouze uvedl, že obvinění rozuměl, ke spisovému materiálu nemá připomínky, prohlásil, že porozuměl poučení o právech a k věci samé uvedl, že chce využít svého práva, nebude vypovídat, dokud nebudou vyslechnuti svědci.

23. 10. 2013 byl vyslechnut přítomný svědek – strážník Bc. J. Ch.

Po výsledku svědka žalobce uvedl, že žádá o předvolání svědka, který obsluhoval radar. Obviněný byl, jak z protokolu vyplývá, ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Další jednání správní orgán nařídil na den 19. 11. 2013.

Pokud jde o předvolání k tomuto jednání, z předložené doručky vyplývá následující: Při doručování prostřednictvím České pošty žalobce nebyl zastižen, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 6. 11. 2013. Na doručence je vytištěno – uložit jen 10 dnů, nevracet, vložit do schránky. Na doručence je pak zaznamenáno, že zásilka byla vložena do schránky dne 20. 11. 2013. Na den 19. 11. 2013 byla předvolána i svědkyně – strážník V. Ř. a strážník J. M.

K tomuto nařízenému jednání se nedostavil obviněný z přestupku, nedostavila se svědkyně V. Ř., ta byla omluvena z důvodu trvající pracovní neschopnosti.

V protokolu z tohoto jednání je uvedeno, že vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu do dnešního dne (19. 11.) nevrátila doručka z předvolání obviněného k ústnímu jednání,

správní orgán rozhodl, že nebude přestupek projednávat v nepřítomnosti obviněného a bude nařízeno další ústní jednání.

Ve spise správního orgánu se pak nachází úřední záznam ze dne 22. 11. 2013, v němž je uvedeno, že tohoto dne se správnímu orgánu vrátila doručenka, na základě které správní orgán zjistil, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 6. 11. 2013, zásilka byla doručena fikcí dne 16. 11. 2013. V souladu s ust. § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebylo obviněnému doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku do vlastních rukou včas.

Další ústní jednání v přestupkové věci pak bylo nařízeno na den 18. 12. 2013.

Pokud jde o žalobce, ten byl k tomuto jednání předvoláván prostřednictvím České pošty a z vrácené písemnosti vyplývá, že při doručování žalobce nebyl zastižen, byl dle údajů na doručence vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Dále bylo uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 27. 11. 2013, zásilka nebyla vyzvednuta v uvedené desetidenní úložní lhůtě a vrácena zpět Městskému úřadu Třebíč 11. 12. 2013. Doručení je vyznačeno na zásilce dnem 9. 12. 2013 (fikcí). Je pravdou, že ze zásilky vyplývá, že na doručence je vytištěno: uložit jen 10 dnů, nevracet, vložit do schránky.

Na den 18. 12. 2013 byla předvolána i svědkyně – strážník V. Ř. a svědek strážník J. M.

Svědkyně Ř. se nedostavila, omluvila se trvající pracovní neschopností, o níž předložila důkaz, svědek – strážník M. byl vyslechnut.

30. 12. vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinného z přestupku, který je popisován v žalobě, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že správní orgán po ústním jednání před vydáním rozhodnutí a po prostudování celé spisové dokumentace došel k závěru, že není pochyb o tom, že to byl obviněný J. M., kterému hlídka MP Třebíč dne 6. 8. 2013 v 14:11 hod. na ulici Koželužská v obci Třebíč naměřila silničním laserovým rychloměrem ProLaser III. PL-DOK I., ověřovací list č. 8012-OL-70035-13 rychlost jízdy 66 km/h, neboť svědci strážník Bc. J. Ch. a strážník J. M. při svědecké výpovědi uvedli, že vozidlo neztratili po celou dobu měření rychlosti z dohledu a viděli ho v pohybu a nemohlo tak dojít k záměně měřeného vozidla. Na přiložené fotodokumentaci je také zřetelně vidět označení bodu od laseru na přední straně vozidla a podle svědecké výpovědi strážníka J. M. měřicí přístroj neumožňuje zaměřit jedno vozidlo a přitom vyfotit vozidlo jiné, zaměřené a vyfocené vozidlo je totožné. Správní orgán nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení strážníků, neboť na rozdíl od obviněného neměli strážníci na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Vykonávali jen svou služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. V tomto případě nebylo zjištěno nic, co by potvrdzovalo, že strážníci tyto zásady porušili.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že žalobce jako první žalobní námitku uvádí právě tu skutečnost, že se nemohl dostavit k nařízenému ústnímu jednání na den 18. 12. 2013, neboť

mu nebylo na tento den doručeno předvolání k jednání, nemohlo dojít k doručení fikcí, sdělení správního orgánu, že zásilka má být uložena jen 10 dnů, nemá se správnímu orgánu vracet a má být vložena do schránky, toto nebylo ze strany pošty dodrženo, zásilka nebyla vhozena do schránky žalobce, kde by se s ní po vyzvednutí žalobce mohl seznámit, ale byla po uplynutí úložní lhůty deseti dnů vrácena správnímu orgánu a v tomto směru poukázal na to, že tento jeho názor je podpořen názorem Nejvyššího správního soudu, a to v jeho rozsudku č. j. 7As 53/2011-77.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

K této žalobní námitce, s níž se soud neztotožňuje a má za to, že bylo v daném případě, pokud jde o předvolání žalobce k jednání postupováno v souladu se správním řádem a rozhodnutí mu bylo řádně doručeno fikcí.

Ust. § 20 odst. 1 správního řádu stanoví, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Ust. § 23 odst. 1 správního řádu stanoví, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Ust. § 23 odst. 4 správního řádu stanoví, že adresát se vyzve vložním oznámením o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, od kdy, a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Ust. § 24 odst. 1 správního řádu stanoví, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Mezi stranami není spor o skutkových okolnostech doručování napadeného rozhodnutí, ale sporným je právní posouzení fikce doručení.

Ust. § 24 odst. 1 správního řádu navazuje na tři podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohla nastat tzv. fikce doručení. 1. Správní orgán musí písemnost doručovat zákonem stanoveným způsobem a na správné místo. 2. V případě neúspěšného pokusu o doručení musí být adresátovi zanecháno v domovní schránce nebo na jiném vhodném místě poučení a výzva, resp. oznámení. 3. Písemnost musí být pro adresáta připravena k vyzvednutí celých 10 dnů – pokud by z údajů uvedených na dodejce vyplývalo, že tomu tak nebylo a písemnost by byla vhozena do schránky adresáta či se správnímu orgánu vrátila dříve, nelze

fikci doručení uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2As 43/2010-42).

Jak vyplývá z judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5As 26/2009-67), splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti, a tudíž i pro její doručení na základě fikce, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena, a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky (nebyla-li vložena postupem podle § 23).

Ze správního spisu soud zjistil a shledává tak, že byly kumulativně splněny všechny tři podmínky pro fikci doručení, jelikož napadené rozhodnutí bylo zasíláno na adresu trvalého bydliště žalobce dne 26. 11. 2013 s tím, že zásilka nemohla být doručena z důvodu nezastižení adresáta (žalobce), a z toho důvodu byla připravena u provozovatele poštovních služeb k vyzvednutí dne 27. 11. 2013. Adresát (žalobce) byl současně vyzván k vyzvednutí zásilky. Bylo v jeho poštovní (domovní) schránce zanecháno zákonné poučení o fikci doručení. Konec lhůty pro vyzvednutí zásilky byl den 9. 12. 2013 s tím, že zásilka nebyla do tohoto dne žalobcem vyžádána, zásilka byla vrácena odesílateli (správní orgán I. stupně) dne 11. 12. 2013.

Nebyla však vložena, tak jak měla být dle pokynu správního orgánu, do domovní schránky, neměla se totiž vracet správnímu orgánu.

Krajský soud v Brně uvádí, že z uvedeného však vyplývá, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro doručení fikcí a fikce doručení nastala dnem 9. 12. 2013.

Žalobce nicméně namítá, že fikce doručení nemůže nastat bez fakticity vložení předmětné zásilky do poštovní (domovní) schránky adresáta, v daném případě žalobce, ve smyslu ust. § 23 odst. 4.

Institut následného vložení do domovní schránky, který byl do § 23 odst. 4 správního řádu doplněn s účinností ode dne 1. 7. 2009 zákonem č. 7/2009 Sb., je následkem tzv. fikce doručení, jak je upravena v § 24. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že podle právního názoru krajského soudu není podmínkou fikce doručení.

Fikce doručení nastává bez ohledu na to, zda je písemnost po uplynutí úložní doby do schránky adresáta vložena, či nikoliv. Odlišný názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7As 53/2011-77, podle něhož písemnost může být účinně doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné.

Tento názor byl již v době svého vyslovení podle názoru zdejšího soudu (podpořen názory doktrinárními: srov. např. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád, Komentář, 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2015, 816s.S.132-134 nebo Stanovisko Veřejného

ochránce práv ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 4807/2012/VOP/MK) v rozporu s dosavadní judikaturou ohledně nastoupení fikce doručení – jednalo se tedy o ojedinělý judikaturní odklon, který byl následně opětovně překonán. Jak již dříve konstatovala judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5As 44/2007-93), doručení správního rozhodnutí nastává již marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv.

Kupříkladu dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3As 58/2013-46, uvedl, že *„zamýšleným účelem vložení zásilky do domovní schránky adresáta podle § 23 odst. 4 je poskytnout adresátovi šanci seznámit se s písemností, přestože si ji v úložní lhůtě nevyzvedl. Nicméně ani z tohoto nového ustanovení nelze explicitně dovodit vliv na okamžik doručení zásilky definovaný v § 24 odst. 1... Příležitost k dodatečnému seznámení adresáta se zásilkou jejím vložení do jeho domovní schránky lze proto vnímat jako určitou nadstavbu nad podmínkou splnění podmínky doručení fikcí dle § 24 odst. 1 nebo podmínku provázející zákonný důsledek dle § 24 odst. 1. Ze zákonné úpravy § 23 odst. 4 lze jistě dovodit nejen to, že k vložení zásilky do domovní schránky adresáta může dojít později než ihned 11. den po uložení zásilky, nýbrž také to, že prodleva není neomezená, jinak by uložení zásilky opravdu ztrácelo smysl“.*

Stejný závěr pak dovodil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4As 158/2014-25, kde konstatoval: *„Ostatně s vložení do domovní schránky správní řád žádné účinky nespojuje, nýbrž byla-li zásilka, kterou se nepodařilo jejímu adresátu fyzicky předat, uložena, nastává tzv. fikce doručení posledním dnem desetidenní úložní lhůty, nikoliv až vložení písemnosti do domovní schránky. Vložení má význam pouze informační a zvyšuje se jím pravděpodobnost, že se adresát písemnosti po uplynutí úložní lhůty skutečně dozví, jaká písemnost mu byla na základě právní fikce doručena. Z hlediska účinků doručení fikcí tedy následné vložení písemnosti po marném uplynutí úložní doby, do domovní schránky, nemá jakýkoliv právní význam“.*

Konečně pak Nejvyšší správní soud ve svém recentním rozhodnutí ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5As 26/2014-19, konstatoval následující: *„Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 nastane tehdy, pokud byly naplněny všechny předpoklady pro řádné uložení doručované písemnosti a marně uplynula úložní lhůta. Běh úložní lhůty je přitom nezávislý na vůli odesílatele i adresáta doručované písemnosti a fikce doručení, která konstruuje stav od reality odlišný, je spjata výlučně s nečinností adresáta písemnosti v úložní lhůtě, nikoliv s úkonem, ať již správního orgánu, či adresáta písemnosti“.*

Na základě výše uvedené (dnes již) ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu činí zdejší soud závěr, že fikce doručení nastává na základě objektivní (*ex lege*) nastalé skutečnosti, kterou je uplynutí desetidenní úložní lhůty, a to bez dalšího. Následné vhození či nevhození písemnosti do schránky nemá na fikci doručení žádný vliv. Na základě tohoto právního názoru činí zdejší soud závěr, že v posuzovaném případě nastala fikce doručení dne 9. 12. 2013, žalobce tedy byl předvolán k nařízenému jednání na den 18. 12. 2013 včas a správní orgán I. stupně dne 18. 12. 2013 přestupkovou věc žalobce projednal v souladu s ust. § 74, dle něhož *„o přestupku koná správní orgán v I. stupni jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k jednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“.*

Soud tedy uzavírá, že žalobce byl k jednání nařízenému na den 18. 12. 2013 řádně předvolán, k jednání se bez jakékoliv omluvy nedostavil, a proto správní orgán mohl přestupek žalobce v jeho nepřítomnosti projednat.

Krajský soud na tomto místě uzavírá, že žalobní námitka porušení práva žalobce na obhajobu, není důvodná.

Ani druhou žalobní námitku soud za důvodnou nepokládá, neboť žalovaný nepostupoval v rozporu se správním řádem, když doplnil dokazování o dotaz na Městskou policii Třebíč, když žalovaný žádal po tomto orgánu odpověď na otázku „*jakým způsobem byla zajištěna dne 6. 8. 2013 na ulici Koželužská v Třebíči součinnost Městské policie Třebíč s Policií ČR při měření rychlosti vozidel podle § 79a zákona č. 361/2000 Sb.*“.

Tento dotaz, tedy doplnění důkazů, žalovaný činil z toho důvodu, že v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že § 79a zákona č. 361/2000 Sb. byl dodržen.

To, že odvolací orgán může doplnit dokazování, zcela jednoznačně vyplývá z ustanovení správního řádu § 93 odst. 1, dle něhož, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I. až IV., VI. a VII. této části.

Městská policie Třebíč na dotaz žalovaného odpověděla následovně:

„Místa a lokality na území Města Třebíče, na kterých je prováděno Městskou policií Třebíč měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích, určuje a schvaluje Dopravní inspektorát PČR Třebíč“.

Z doplněného dokazování, tedy ze sdělení Městské policie Třebíč bylo dle názoru soudu najisto postaveno, že ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. porušeno nebylo. Z tohoto podání zcela jednoznačně vyplývá, že v každém případě, kdy se měří rychlost vozidel ze strany městské policie, součinnost mezi městskou policií a PČR je, takže v tomto případě tvrzení žalobce pravdivé není.

S tímto doplněným důkazem měl možnost se žalobce seznámit, tuto možnost mu žalovaný dal v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, takže ani v tomto případě žádné ustanovení správního řádu porušeno nebylo.

Soud zde tedy uzavírá, že ani tato námitka důvodná není, bylo najisto postaveno, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá z listinných podkladů založených ve spise policie, který je součástí správního spisu i z výsledku slyšených svědků.

Soud tedy uvádí, že žaloba důvodná není a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Ve věci měl úspěch žalovaný, přičemž mu nad běžnou úřední činností vznikly náklady tím, že se právní zástupce žalovaného dostavil 2x k soudnímu jednání ke Krajskému soudu v Brně, ke kterému byl žalovaný předvolán, přičemž nařízení jednání navrhoval žalobce nikoliv žalovaný.

Náleží mu tedy 2x jízdné žalovaného, a to jízda osobním automobilem, Jihlava – Brno a zpět, přičemž se jedná při jedné jízdě o ujetých 200 km, jízdné činí u jedné jízdy 1.088 Kč, protože se jednalo o dvě jízdy, jedná se o částku 2.176 Kč, kterou má povinnost žalobce žalovanému zaplatit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně